

RUTH
STILES
GANNETT | Dragonul
tatălui meu

Ruth Stiles Gannett (n. 1923) este o autoare americană de cărți pentru copii. *Dragonul tatălui meu*, primul titlu din serie, a primit Medalia Newbery, apoi autoarea a scris încă două cărți cu aceleași personaje principale – Elmer și dragonul. Ulterior, cele trei titluri au apărut într-un singur volum, iar în 2008 a fost scoasă o ediție aniversară de lux. Seria a fost tradusă în paisprezece țări.

Ruth Chrisman Gannett (1896 – 1979), mama vitregă a lui Ruth Stiles Gannett, a fost ilustratoare de cărți pentru copii și adulți. A primit Medalia Caldecott în semn de recunoaștere a valorii muncii sale.

RUTH
STILES
GANNETT

Dragonul tatălui meu

Ilustrații de Ruth Chrisman Gannett

Traducere din limba engleză
de Lavinia Braniște



**Cele trei cărți
cu Elmer și dragonul**

Dragonul tatălui meu

Elmer și dragonul

Dragonii din Ținutul Albastru





Dragonul tatălui meu



Insula Mandarină
și
Insula Sălbatică
Hartă

MERIȘOR

mandarini sălbatici
cresc peste tot
pe insulă

PIETRELE OCEANULUI

tata a ajuns aici
spre sfârșitul
după-amiezei și
a așteptat să se
întunece

Insula
Mandarina

tata a dormit
sub acest
mandarin

tata a întâlnit un pescar
care se înfricoșă numai
când se gândea la Insula
Sălbatică

tata a dormit aici
și a văzut pietrele
a doua zi dimineață

Insula Sălbatică

râul
izvorăște aici

tata nu știe
ce e pe partea
aceasta a insulei

balenă care
sforăie în somn

coji de mandarine

pâlc de ierburi
înalte unde tata
a dormit și a mai
lăsat niște coji
de mandarine

tata a vorbit
cu două
fetoase

tata aproape
c-a trecut printre
doi mistreți

palmier
și gorila
indicator

poienită

tușă de wahoo

locul plângerii

pârâu

mahon

luminis mare

aici jungla e
foarte deasă

pui de
Ficus

stâlp și
scripete

dragonul
în desis

RÂU

mlaștină

tata ajunge la
râu și hotărăște
să meargă de-a
lungul malului



1 | Tata se întâlnește cu pisica

Pe când era mic, într-o zi rece și ploioasă, tatăl meu întâlni pe stradă o pisică maidaneză. Pisica era udă leoardă și nu se simțea bine, așa că tatăl meu îi zise:

— N-ai vrea să vii acasă, cu mine?

Pisica fu surprinsă (căci niciodată până atunci nu mai întâlnise pe cineva căruia să-i pese de pisici maidaneze bătrâne), dar spuse:

— Aș fi foarte recunoscătoare dacă aș putea sta lângă o sobă caldă și poate dacă aș primi și o farfurie cu lapte.

— Avem o sobă foarte drăguță lângă care poți sta, răspunse tata, și sunt sigur că mama are și o farfurie cu lapte în plus.

Tatăl meu și pisica deveniră foarte buni prieteni, dar mama lui era extrem de supărată din cauza pisicii. Nu suporta pisicile, mai ales maidanezele bătrâne și urâte.

— Elmer Elevator¹, îi spuse ea tatălui meu, dacă tu crezi că eu am să-i dau acestei pisici o farfurie cu lapte, te înșeli amarnic. Dacă te apuci să hrănești o pisică maidaneză,

¹ „Ascensor“, în limba engleză.



o să-ajungi într-o bună zi să hrănești toate maidanezele din oraș, iar eu una *n-am de gând* să fac așa ceva!

Tata se întristă foarte tare și-și ceru scuze în fața pisicii pentru că mama lui fusese așa de nepoliticoasă. În orice caz, îi spuse să rămână, că va reuși el cumva să-i aducă o farfurie cu lapte în fiecare zi. Hrăni pisica timp de trei săptămâni, dar într-o zi mama lui găsi farfuria de lapte în pivniță și se înfurie foarte tare. Îl altoi pe tatăl meu și azvârli pisica pe ușă, dar mai târziu el se furișă afară și găsi pisica. Se duseră în parc să se plimbe și încercară să găsească lucruri drăguțe despre care să vorbească. Tata zise:

— Când o să mă fac mare, o să am un avion. N-ar fi grozav să poți zbura oriunde te duce gândul?

— Îți dorești mult, mult de tot să zbori? întrebă pisica.

— Cu siguranță. Aș da orice să zbor.

— Ei bine, zise pisica, dacă-ți dorești atât de mult, cred că știu o cale de-a te ajuta să zbori cât încă ești mic.

— Adică știi de unde pot face rost de un avion?

— Nu chiar de un avion, ci de ceva încă și mai bun. După cum vezi, acum sunt o pisică bătrână, dar în tinerețe călătoream foarte mult. Acum nu mai călătoresc, dar în primăvara trecută am mai făcut totuși un drum și am navigat până în Insula Mandarină, oprindu-mă în portul Merișor. Și s-a întâmplat să pierd vaporul și în timp ce-l așteptam pe următorul m-am gândit să arunc



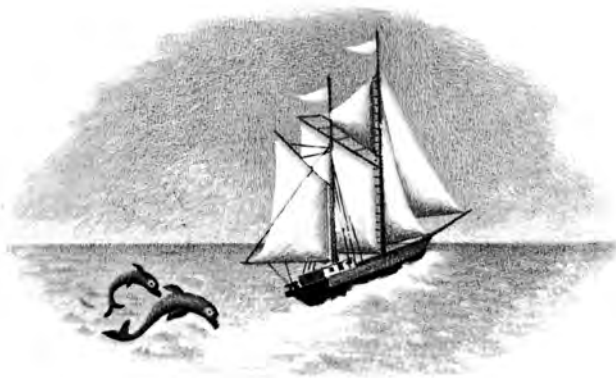
o privire în jur. Mă interesa în mod deosebit un loc numit Insula Sălbatică, pe lângă care trecusem în drum spre Mandarină. Insula Sălbatică și Mandarină sunt legate de o punte lungă de pietre, dar oamenii nu se duc niciodată pe Insula Sălbatică, pentru că e aproape numai junglă și

e locuită de animale foarte sălbatice. Așa că am hotărât să trec pe pietre și să explorez eu singură. E cu siguranță un loc interesant, dar am văzut ceva acolo care m-a făcut să plâng.



2 | Tata fuge de acasă

— Practic, Insula Sălbatică e tăiată în două de un râu lat și noroios, continuă pisica. Râul ăsta izvorăște aproape de un capăt al insulei și se varsă în ocean la capătul celălalt. Animalele de acolo sunt foarte leneșe și nu le plăcea deloc să ocolească până la izvorul râului ca să treacă pe cealaltă parte a insulei. Astfel că era dificil să ajungi pe partea cealaltă și poșta ajungea cu întârziere, mai ales în preajma Crăciunului, cu toată agitația. Crocodilii ar fi putut să transporte pasageri și colete poștale peste râu, dar crocodilii sunt foarte capricioși și nu poți să te bazezi pe ei câtuși de puțin și caută tot timpul ceva de mâncare. Nu le pasă dacă animalele trebuie să ocolească râul, așa că au fost nevoite să facă asta timp de mulți ani.



— Dar ce-au de-a face toate astea cu avioanele? între-
bă tata, care era de părere că pisica se lungește prea mult
cu explicația.

— Ai răbdare, Elmer, spuse ea și continuă povestea.
Într-o zi, cam cu patru luni înainte să ajung eu pe Insula
Sălbatică, un pui de dragon a căzut dintr-un nor jos, pe
malul râului. Era prea mic, nu știa să zboare prea bine și,
în plus, era rănit destul de tare la o aripă, așa că n-a putut
să se întoarcă în norul lui. Animalele l-au găsit imediat și
toată lumea a zis: „Păi, e exact ce ne trebuie.“ L-au legat
de gât cu o sfoară groasă și-au așteptat să i se vindece



aripa. Iar întâmplarea asta avea să pună capăt tuturor problemelor legate de trecerea râului.

— N-am văzut niciodată un dragon, spuse tata. Tu l-ai văzut? Cât e de mare?

— Da, într-adevăr, am văzut dragonul. De fapt, am devenit prieteni foarte buni, spuse pisica. Mă ascundeam prin tufişuri ca să vorbesc cu el când nu era nimeni prin preajmă. Nu e un dragon foarte mare, e cam cât un urs brun mare, deşi bănuiesc c-a mai crescut destul de când am plecat eu. Are coada lungă şi dungi galbene şi albastre. Cornul, ochii şi labele picioarelor sunt de un roşu aprins, iar aripile sunt aurii.

— O, e minunat! zise tata. Ce-au făcut animalele cu el când i s-a făcut bine aripa?

— Au început să-l înveţe să transporte pasageri şi, cu toate că e doar un pui de dragon, îl pun la muncă toată ziua şi, uneori, şi toată noaptea. Îl pun să care încărcături prea grele şi, dacă se plânge, îi răsucesc aripile şi-l bat. E legat în permanenţă de un par, cu o frânghie care e suficient de lungă cât să poată traversa râul. Singurii lui prieteni sunt crocodilii, care-i spun „salut“ o dată pe săptămână, dacă-şi aduc aminte. Serios, e cel mai nefericit animal pe care l-am întâlnit vreodată. Când am plecat, i-am promis că voi încerca să-l ajut într-o bună zi, deşi habar n-aveam cum. Funia pe care o are în jurul gâtului e cea mai groasă şi mai rezistentă funie pe care ți-o poți

imagina, cu atât de multe noduri, încât e nevoie de zile în șir ca să le desfaci pe toate. Deci când mi-ai vorbit despre avioane, mi-ai dat o idee bună. Sunt aproape sigură că dacă vei reuși să eliberezi dragonul, ceea ce nu va fi deloc ușor, el te va lăsa să zbori pe spatele lui aproape oriunde, cu condiția să te porți frumos cu el, bineînțeles. N-ai vrea să încerci?

— Mi-ar plăcea foarte mult, răspunse tata, și era atât de furios pe mama lui pentru că fusese nepoliticoasă cu pisica, încât nu mai era câtuși de puțin îngrijorat că fuge de acasă o vreme.

Chiar în acea după-amiază, tata și pisica se duseră la docuri să vadă ce vapoare pleacă spre Insula Mandarină. Au aflat că un vapor avea să plece în săptămâna următoare, așa că au început să se gândească imediat cum să salveze dragonul. Pisica l-a ajutat foarte mult pe tata, spunându-i ce lucruri să ia cu el și explicându-i tot ce știa despre Insula Sălbatică. Bineînțeles că ea era prea bătrână ca să meargă cu el.

Secretul trebuia păstrat cu sfințenie, așa că, de fiecare dată când găseau sau cumpărau ceva necesar călătoriei, obiectul cu pricina era ascuns după o piatră din parc. Cu o seară înainte ca tata să plece cu vaporul, împrumută rucsacul tatălui său, iar el și pisica făcură bagajul cu mare atenție. Tata luă gumă de mestecat, douăzeci și patru de acadele roz, un pachet de benzi elastice, cizme